

3

DAPHNE

Daphne Deightonová otočila klíčem ve dveřích a zastavila se. Ze zvyku se ohlédla přes rameno a usmála se, ačkoli to byly už měsíce, co se na jejím trávníku mačkali paparazzi, jako když chodila s Jeffersonem.

Přes řeku dohlédla na roh Washingtonského paláce. Středobodu celého světa – nebo alespoň jejího.

Z tohoto úhlu byl krásný, odpolední slunce zalévalo bílé pískovcové kvádry a vysoké oblouky oken. Ale jak Daphne velmi dobře věděla, palác nebyl ani zdaleka tak spořádaný, jak vypadal. Byl postaven na místě, kde kdysi stával Mount Vernon, původní sídlo krále George I., a čas od času renovován, jak se různí monarchové pokoušeli zanechat na něm svůj otisk. Teď z něj byla matoucí zmeť galerií, schodišť a chodeb neustále přečpaná lidmi.

Daphne žila se svými rodiči na kraji Herald Oaks, ve čtvrti tvořené majestátními domy aristokratů sídlících východně od paláce. Na rozdíl od sousedních panství, která se v rodech dědila poslední dvě a půl století, dům Deightonových byl úplně nový. Právě jako jejich šlechtický stav.

Alespoň však její rodina měla titul, *díkybohu*, i když na Daphnin vkus příliš nízký. Její otec Peter byl druhým baronetem Margravem. Titul baroneta udělil Daphninu dědečkovi král Edward III., a to za „osobní diplomatické služby“ císařovně Anně Ruské. Nikdo

z rodiny jí nikdy neobjasnil přesnou povahu těchto nespecifikovaných služeb. Daphne si přirozeně myslela své.

Sotva za sebou zavřela dveře a shodila koženou brašnu z ramene, už zaslechla mámin hlas z jídelny. „Daphne? Mohla bys sem přijít?“

„Samozřejmě.“ Daphne se přinutila nenechat do svého tónu prosáknout netrpělivost.

Čekala, že její rodiče dnes svolají rodinné konkláve, právě tak jako to už udělali tolikrát dřív; když ji Jefferson poprvé pozval na rande nebo když ji pozval na prázdniny se svou rodinou nebo v ten nepředstavitelný den, kdy se s ní rozešel. Každý milník v jejím vztahu s princem byl označován jednou z těchto diskuzí. Byl to prostě způsob, jak fungovala její rodina.

Ne že by její rodiče nějak zvlášť pomáhali. Všechno, co nějak souviselo s Jeffersonem, dokázala Daphne bezvýhradně sama.

Vklouzla na židli naproti svým rodičům a nenuceně sáhla po džbánu s ledovým čajem, aby si nalila sklenici. Už teď jí bylo jasné, co jí chce matka oznámit.

„Včera večer se vrátil.“

Nebylo třeba objasňovat, *koho* má na mysli. Prince Jeffersona George Alexandra Augusta – nejmladšího ze tří sourozenců Washingtonových a jediného chlapce.

„Jsem si toho vědoma.“ Jako by si Daphne nenastavila tučet internetových upozornění na princovo jméno a neustále nekontrolovala sociální síť kvůli každíčkému novému střípku informací z jeho života. Jako by prince neznala lépe než kdokoli jiný, možná dokonce i než jeho matka.

„Nebyla jsi mu naproti u letadla.“

„Vedle těch vřískajících fanynek? Myslím, že ne. Uvidíme se s Jeffersonem dnes večer na Královnině plesu.“ Daphne zatvrzele odmítala říkat princovi *Jeff* jako všichni ostatní. Znělo to tak neuvěřitelně *ne* královsky.

„Už je to šest měsíců,“ připomněl jí otec. „Opravdu myslíš, že jsi připravená?“

„Asi budu muset,“ odpověděla Daphne sevřeným tónem. Jistěže byla připravená.

Matka si pospíšila se svou troškou do mlýna. „My se ti jen snažíme pomoci, Daphne. Dnes to bude důležitý večer. Po všem, co jsme pro to udělali...“

Psycholog by mohl tvrdit, že Daphne zdědila své ambice po rodičích, ale přesnější by bylo říci, že ambice jejích rodičů se v ní znásobily a koncentrovaly, podobně jako optická čočka dokáže soustředit světelné paprsky v žár.

Rebecca Deightonová začala se svým šplháním po společenském žebříčku dávno předtím, než se Daphne narodila. Becky, jak si říkala, opustila své rodné městečko v Nebrasce, když jí bylo devatenáct, vyzbrojená jen svým neuvěřitelně nádherným zevnějškem a rozumem ostrým jako břitva. Netrvalo ani pár týdnů a podepsala smlouvu s přední modelingovou agenturou. Její tvář se brzy začala objevovat v časopisech a na billboardech v reklamách na spodní prádlo a přepychové automobily. Pobláznila celou Ameriku.

Nakonec se Becky přestylizovala v Rebeccu a její fotografie se trvale usadily na titulních stránkách. Poté co potkala Daphnina otce, bylo jen otázkou času, než se stala lady Margraveovou.

A kdyby šlo všechno podle plánu a Daphne by se provdala za Jeffersona, její rodiče by se určitě povznesli nad prachobyčejné baronety. Mohli by se z nich stát hrabě a hraběnka... možná dokonce markýz a markýza.

„My pro tebe chceme jenom to nejlepší,“ dodala Rebecca s očima upřenýma na svou dceru.

Myslíš, co je nejlepší pro vás, odolala Daphne pokušení vyštěknout. „Budu v pořádku,“ odpověděla namísto toho.

Daphne věděla celá léta, že se provdá za prince. Tohle bylo to jediné správné slovo: *věděla*. Ne *doufala* nebo *snila*, dokonce ani

ne *cítla se předurčená*. Ta slova zahrnovala prvek naděje nebo nejistoty.

Když byla Daphne malá, litovala dívky ve škole, které byly posedlé královskou rodinou a které kopírovaly všechno, co nosily princezny, nebo měly přilepené fotky prince Jeffersona v šatních skříňkách. Co omdlávaly nad jeho plakátem a předstíraly, že princ je jejich kluk. Předstírání byla hra pro mimina nebo blázny a Daphne nebyla ani jedno z toho.

Pak, v osmé třídě, jela Daphne se školou na exkurzi do paláce a uvědomila si, proč se její rodiče tak posedle drží svého aristokratického statusu. Protože ten status byl jejich lístkem na cestu *sem*.

Zatímco se dívala na palác v celé jeho nedosažitelné velkoleposti – a zatímco poslouchala špitání spolužaček, že být princeznou je určitě úžasné –, Daphne si ke svému překvapení uvědomila, že mají pravdu. *Bylo* úžasné být princeznou. A právě proto se Daphne – na rozdíl od těch ostatních – tou princeznou opravdu stane.

Po té exkurzi se rozhodla, že bude chodit s princem, a stejně jako všech cílů, které si kdy vytyčila, toho dosáhla. Přihlásila se na Svatou Uršulu, soukromou dívčí školu, v níž královské dcery studovaly už od nepaměti. Chodily tam i Jeffersonovy sestry. Taky neškodilo, že princova škola, chlapecká Forsytheova akademie, stála hned vedle.

A skutečně, koncem roku, když byla v prvním ročníku a princ ve druhém, ji pozval na rande.

Zvládnout někoho tak spontánního a lehkovážného jako Jefferson nebylo vždycky snadné. Daphne však byla taková, jaká by princezna měla být; laskavá, vlídná, kultivovaná a samozřejmě krásná. Okouznila americký lid i tisk. Dokonce získala i souhlas královny matky, a Jeffersonova babička byla notoricky známá tím, že jí nebylo snadné vyhovět.

Až do toho večera, kdy se konal Jeffersonův maturitní večírek a kdy se všechno tak ohavně zvrtilo. Když se Himari zranila

a Daphne šla Jeffersona hledat, jen aby ho našla v posteli s jinou dívkou.

Bezpochyby to byl skutečně princ; světlo ozařovalo jeho nezaměnitelné tmavě hnědé vlasy. Daphne se snažila nadechnout. Zatemnívalo se jí před očima. Po všem, co se stalo, po takové době, co...

Zavrávora a utekla z pokoje, než ji kdokoli z nich mohl spatřit.

Druhý den ráno jí Jefferson volal. Daphne cítila chvilkový nával paniky, že se to všechno nějak dozvěděl – že ví o té příšerné, nemyslitelné věci, kterou provedla. Místo toho se prokoptával rozchodovou řečí, která mohla být klidně napsaná jeho PR týmem. Pořád opakoval, jak jsou oba mladí; jak Daphne ještě nedokončila střední školu a on neví, co bude vlastně příští rok dělat. Že by mohlo být pro oba lepší, kdyby strávili nějaký čas každý zvlášť, ale že doufá, že budou stále přátelé. Daphne měla až děsivě klidný hlas, když mu odpovídala, že to chápe.

Ve chvíli, kdy Jefferson zavěsil, zavolala Natashe z *Daily News* a sama jí příběh o rozchodu podstrčila. Už dávno pochopila, že první verze je vždycky nejdůležitější, protože udá tón těm následujícím. A tak se ujistila, že bude Natasha psát o rozchodu po vzájemné dohodě, že to Daphne a Jefferson oboustranně považovali za nejlepší.

Alespoň tak to článek prozatím jemně naznačoval.

Dalších šest měsíců po rozchodu strávil Jefferson mimo město, na královském turné a pak na rozvěklém pomaturitním výletu se svou sestrou-dvojčetem. Daphne to poskytlo příležitost přemýšlet o jejich vztahu – o tom, co oba udělali a co ji to stálo.

Jenže i po tom, co se stalo, a s tím, co všechno věděla, pořád chtěla být princeznou. A měla v úmyslu získat Jeffersona zpátky.

„Jen se snažíme na tebe dávat pozor, Daphne,“ pokračovala Rebecca vážně, jako by mluvila o život ohrožující lékařské diagnóze. „Zvláště teď...“

Daphne věděla, co má její matka na mysli. Teď když se rozešli a Jefferson byl volný, začala se za ním táhnout celá hejna dívek. *Princolapky*, jak jim začal říkat bulvár. Daphne o nich v duchu přemýšlela jako o Jefferšlapkách. Bez ohledu na město byly vždycky stejné; krátké sukně, ale vysokánské podpatky, hodiny a hodiny vydržely čekat v barech nebo v hotelových recepcích v naději, že ho zahlédnou. Jefferson – který si toho jako vždycky vůbec nebyl vědom – spokojeně poletoval z místa na místo jako motýlek, zatímco ho ty holky pronásledovaly s připravenými síťmi.

Princolapky pro ni ve skutečnosti nepředstavovaly hrozbu; žádná z nich nebyla ani náhodou v její lize. Přesto kdykoli, když viděla v novinách fotku Jeffersona obklopeného hejnem holek, si nemohla pomoci, aby necítila obavy. Bylo jich prostě *strašně moc*.

A k tomu ta dívka v Jeffersonově posteli, ať už to byl kdokoli. Nějaká Daphnina masochistická část to zoufale chtěla vědět a čekala, že se s tím ta holka hned druhý den pochlubí v nějakém nechutném vše vypovídajícím článku, ale nikdy to neudělala.

Daphne pohlédla do zrcadla nad příborníkem, aby se uklidnila.

Nedalo se popřít, že je krásná – tím vzácným, omračujícím způsobem, který jako by ospravedlňoval každický úspěch a omlouval jakékoli selhání. Zdědila Rebečiny svěží rysy, alabastrovou pleť a nejvíce ze všeho její oči; pronikavé zelené tůně se zlatými skvrnkami, které jako by ukryvaly nevyřčená tajemství. Vlasy měla po Peterovi; nádhernou změť barev, všechny odstíny od měděné přes rybízovou až k zimolezové, a splývaly jí v okázaném vodopádu až k pasu.

Letmo se usmála, jako vždy ukonejšená příslibem svého vlastního odrazu.

„Daphne,“ přerušil otcův hlas její myšlenky. „Ať se stane cokoli, musíš vědět, že jsme na tvé straně. Vždycky.“

At se stane cokoli. Daphne po něm strelila pohledem. Věděl snad, co té noci udělala?

„Budu v pořádku,“ zopakovala a nechala to tak.

Věděla, co se od ní čeká. Jestli nebude její plán fungovat, musí vymyslet jiný; jestli uklouzne a spadne, vždycky musí padat dopředu. Pro ni existuje vždycky jen kupředu a vzhůru.

Rodiče neměli ani ponětí, čeho je Daphne schopná – neměli ponětí, co už ve svém honu za touhle korunkou udělala.